
Wojna duńska i wojna prus z austria

Wojna duńska i wojna Prus z Austrią

Na terenie Niemiec w XIX wieku na sile przybrały tendencje zjednoczeniowe. Dominujące były dwie koncepcje: zjednoczenia przez Austrię (koncepcja wielkich Niemiec) i zjednoczenia przez Prusy (koncepcja małych Niemiec). Ostatecznie ta druga zyskała większą popularność i okazała się zwycięska. Dużą rolę w procesie jednoczenia Niemiec odegrał „żelazny kanclerz” Otto von Bismarck, prowadzący politykę izolacji Austrii poprzez sojusze z Rosją i Włochami. W jego czasach Prusy przeprowadziły duże reformy, głównie wojskowe, które pozwoliły im stworzyć jedną z najlepszych armii świata.

W 1863 roku miało miejsce brzemienne w skutki wydarzenie. W tym roku Dania ograniczyła autonomię niemieckich państw: Szlezwiku, Holsztyna i Lauenburga, będących pod rządami króla duńskiego. Wywołało to ostry protest Prus i Austrii, które postanowiły w 1864 roku zainterweniować. W ten sposób wybuchła wojna duńska. Po szybkim zwycięstwie zjednoczonych sił Prus i Austrii dokonano podziału zajętych terenów. Lauenburg i Szlezwik miały być kontrolowane przez Prusy, natomiast Holsztyn przez Austrię.

Mimo wspólnej wojny z Danią, jasnym stał się nieuchronny konflikt między Prusami i Austrią. Do konfrontacji dążyły wojowniczo nastawione Prusy. Sojusz z Włochami, przychylna postawa Rosji oraz bierność Francji tworzyły bardzo korzystną dla Prus sytuację międzynarodową. Wojna Prus z Austrią rozpoczęła się w 1866 roku. Nowoczesne i świetnie dowodzone wojska pruskie bardzo szybko pokonały wojska państw niemieckich sprzymierzonych z Austrią. We Włoszech jednak Austriacy odnosili liczne sukcesy nad siłami włoskimi. Jednak głównym teatrem działań były Czechy, gdzie w bitwie pod Sadową 3 VII 1866 roku starły się główne siły Pruskie i Austriackie. Dzięki skutecznej taktyce i lepszemu uzbrojeniu wojna Prus z Austrią zakończyła się zwycięstwem Prus. Pokazało to słabość Austrii i rosnącą potęgę Prus.

Mediacji między walczącymi stronami podjął się Napoleon III. Ostatecznie pokój podpisano w Pradze w sierpniu 1866 roku. Austria była zmuszona do przekazania Włochom Wenecji, a Prusom Holsztynu. Do Prus włączono Hanower, Hesję, Nassau i Frankfurt. Rozwiązano także Związek Niemiecki. Sukcesem Prus było również podpisanie z państwami południowoniemieckimi dwustronnych układów militarnych (stanowiły one fundament dla późniejszej II Rzeszy). W 1866 roku państwa południowoniemieckie zawarły z Prusami przymierze zaczepno-obronne, pozostawiając królowi Prus dowództwo nad wszystkimi siłami zbrojnymi. 22 państwa północnoniemieckie zostały skonfederowane w powołanym 18 VIII 1866 roku Związku Północnoniemieckim. (łączyć on miał wszystkie państwa niemieckie leżące na północ od Menu) W lipcu 1867 utworzono w jego ramach Unię Celną i Parlament Związku Celnego (miały w nim uczestniczyć także państwa południowe).